

OBČUTJE

Arthur Rimbaud

V večerih modrih po stezah grem tih,
med žiti hodim, gazim drobno travo,
zasanjan čutim pod nogami hladen dih,
poletni veter mi umiva golo glavo.

Ne govorim, ne mislim: neizmerna
ljubezen vstane v duši prebujeni,
in daleč, daleč grem čez polja širna,
presrečen, kot bi šel ob mladi ženi.

KORAKI

Paul Valéry

Tvoji koraki, otroci molčanja
mojega, se počasi, pobožno vrsté,
k postelji, kjer ležim brez spanja,
se bližajo nemi in v mrazu drhte.

Senca božanska, vsa čista, zdaj čutim,
kako zadržuješ korake lahké.
Bogovi! ... Kar je darov, ki jih slutim,
k meni jih nosijo bose noge!

Če ustnice si podariti sklenila
njemu, ki v mojih mislih živi,
in mu pripravljaš, da bi ga utešila,
poljub, ki nahrani in pomiri,

ne stori prehitro tega dejanja,
med bitjem, nebitjem si čas mi sladak,
ker živel sem le od pričakovanja
in moje srce je biló tvoj korak.